

1

Мене звати Міла, і це моя історія.

Я могла б почати її у стількох місцях. У Кривичах — містечку Мядельського району на берегах річки Сервач. Могла б почати з того дня, коли мені було вісім років і померла моя мати, чи з того, коли мені було дванадцять і мій батько впав під колеса сусідської вантажівки. Однак, гадаю, варто почати тут, у мексиканській пустелі, далеко від рідної Білорусі. Саме тут я втратила цноту. Тут загинули мої мрії.

Зараз листопад, день безхмарний і великі чорні птахи ширяють у небі — такого синього неба я ще ніколи не бачила. Сиджу в білому фургоні, яким кермують двоє чоловіків; вони не знають мого імені, воно їм байдуже. Просто сміються й звать мене Рудою Сонею — відколи побачили, як я виходжу з літака в Мехіко. Аня каже, що все через моє волосся. «Руда Соня» — фільм, я його не бачила, зате Аня дивилася. Вона пошепки пояснює, що там ідеться про прекрасну воїтельку, яка рубає ворогів мечем. Здається, чоловіки з мене глузують, бо я не прекрасна й не воїтелька. Мені лише сімнадцять, і я налякана, бо не знаю, що буде далі.

Ми з Анею тримаємося за руки, поки фургон везе нас разом зі ще п'ятьма дівчатами крізь пустелю з поодинокими жорсткими кущами. «Мексиканський тур» — ось що нам обіцяла та жінка в Мінську, але ми знали, про що насправді йдеться — про втечу. Про шанс. Сідаєш на літак до Мехіко, так вона сказала, а там, в аеропорту, тебе зустрічають і допомагають перебратися через кордон, до нового життя.

— Що хорошого ви маєте тут? — питала вона. — Доброї роботи для дівчат немає, нема квартир, нема гідних чоловіків. У вас немає батьків — нема кому допомогти.

Вона розвернулася до мене:

— А ти, Міло, так добре говориш англійською. Зможеш влаштуватися в Америці ось так. — Вона клацнула пальцями. — Будьте сміливі! Ризикніть. Роботодавці оплатять вам дорогу, то чого ви чекаєте?

Не цього ми чекали — так я думаю, поки за вікном повз нас котиться безмежна пустеля. Аня тулиться до мене, усі дівчата у фургоні мовчать. Ми всі починаємо ставити собі одне-єдине питання: «Що я накоїла?».

Ми їдемо увесь ранок. Двоє чоловіків, які сидять попереду, нічого нам не кажуть, але той, що на пасажирському сидінні, усе розвертається й зиркає на нас. Він завжди шукає поглядом Аню, і мені не подобається те, як він на неї витріщається. Вона не помічає — дримає в мене на плечі. У школі ми завжди кликали її мишкою, така вона сором'язлива. Шаріється від першого-ліпшого хлопчачого погляду. Ми однолітки, та коли я дивлюся на її сонне обличчя, то бачу дитину. І думаю: не варто було брати її з собою. Треба було сказати, щоб лишалася у Кривичах.

Нарешті фургон звертає з шосе й котиться ґрунтівною. Інші дівчата скидаються зі сну, дивляться у вікно на коричневі пагорби, по яких, мов старі кістки, розкидані валуни. У моєму рідному місті вже випав перший сніг, але тут, у цьому позбавленому зими краї, є лише пил, синє небо й сухі куці. Ми зупиняємося, чоловіки озираються на нас.

Водій каже російською:

— Тут треба вийти, підемо пішки. Це єдиний шлях через кордон.

Двері відчиняються, ми виходимо по одній — семеро дівчат, усі кліпають і потягуються після довгої дороги. Хоча сонце й яскраве, тут прохолодно, холодніше, ніж я думала. Аня бере мене за руку, вона тремтить.

— Сюди, — наказує водій і веде нас із дороги на стежку, що піднімається на пагорби.

Ми пробираємося повз валуни й колючі кущі, що дряпають ноги. На Ані туфлі з відкритими пальцями, їй доводиться часто зупинятися, щоб витрусити з них гострі камінці. Нас усіх мучить спрага, але чоловіки дозволяють нам лише раз зупинитися, щоб попити води. Ми йдемо далі, видряпуємося кам'янистою стежкою, як незграбні кози. Доходимо до перевалу й ковзаємо вниз, до купки дерев. Унизу бачимо висохле гирло річки. На березі — сміття, залишене тими, хто перетинав кордон до нас: пляшки з-під води, брудний підгузок, старий черевик, шкірзамінник потріскався під сонцем. На гілці тріпоче уривок синього брезенту. Цим шляхом пройшло чимало мрійників, і наша сімка йде до Америки їхніми слідами. Раптом усі мої страхи випаровуються, бо тут, у цьому смітті, свідчення того, що ми вже близько.

Чоловіки махають, підганяючи нас, ми починаємо підйом на протилежний берег.

Аня смикає мене за руку.

— Міло, я не можу більше йти, — шепоче вона.

— Мусиш.

— У мене нога кривавить.

Я дивлюся на її збиті пальці, на кров, що виступила на ніжній шкірі, й гукаю до чоловіків:

— Моя подруга ногу поранила!

Озивається водій:

— Мені начхати. Не зупиняйтеся.

— Ми не можемо, їй треба перев'язати.

— Або ви йдете далі, або ми кидаємо вас двох тут.

— Хоч дайте їй перевзутися!

Чоловік розвертається. Змінився вмить. У нього таке обличчя, що Аня відсахується. Інші дівчата завмирають, вирячивши очі, збиваються до купи, мов перелякані вівці, поки він іде до мене.

Удар такий швидкий, що я не встигаю зреагувати. Падаю на коліна, на кілька секунд усе навколо стає темним. Анині крики

здаються такими далекими. Тоді приходить пульсуючий біль у щелепі. Відчуваю смак крові. Бачу, як вона яскраво скрапує на каміння.

— Вставай. Ну, вставай! І так уже час змарнували.

Хитаючись, підводжуся на ноги. Очі Ані сповнені жаху.

— Міло, будь чемна! — шепоче вона. — Мусимо робити те, що вони кажуть! Ноги вже не болять, чесно. Я можу йти.

— Тепер зрозуміла? — питає в мене чоловік. Тоді розвертається й люто зиркає на інших дівчат. — Бачите, що може статися, якщо мене розізлили? Якщо огризатися? Тепер ходіть!

Дівчата різко починають дертися вперед гирлом річки. Аня хапає мене за руку, тягне за собою. Я надто ошелешена, щоб опиратися, тож шкутильгаю за нею, ковтаючи кров, ледве бачу перед собою дорогу.

Іти лишилося недовго. Ми видираємося на інший берег, проходимо через лісопосадку — і от раптом уже стоїмо на неасфальтованій дорозі.

На нас чекають два фургони.

— Вишикуйтеся, — командує наш водій. — Ну, хутко. Вони хочуть на вас подивитися.

Ми спантеличені, однак шикуюємося — сім утомлених дівчат, в яких болять ноги, а одяг весь у пилюці.

Із фургонів виходять четверо чоловіків, вітаються з водієм англійською. Американці. Уздовж нашого ряду повільно проходить кремезний чоловігя, оглядає нас. На голові в нього бейсболка, і він схожий на попеченого сонцем фермера, який інспектує своїх корів. Зупиняється переді мною, супитися:

— А з цією що сталося?

— Огризалася, — відповідає водій. — Це лише синець.

— Однаково вона надто кощава. Кому така потрібна?

Він знає, що я розумію англійську? Його це взагалі обходить? Думаю: може, я й кощава, а в тебе пика свиняча.

Чолов'яга нарешті переводить погляд на інших дівчат.

— Гаразд, — каже й розпливається в хижій посмішці. — Побачимо, що вони мають.

Водій дивиться на нас.

— Знімайте одяг, — наказує він російською.

Ми шоковано витріщаємося на нього. До цієї миті я трималася за крихітну надію на те, що жінка в Мінську казала правду, що вона домовилася про роботу в Америці для нас. Що Аня доглядатиме трьох маленьких дівчаток, а я продаватиму сукні у весільному салоні. Навіть коли водій забрав наші паспорти, навіть поки ми шкандибали цією дорогою, я думала: усе ще може бути добре. Це ще може бути правда.

Жодна з нас не ворушиться. Нам досі не віриться в те, що він наказав.

— Ви мене чули? — питає водій. — Що, усі хочете бути схожі на неї?

Він тицяє на моє набрякле обличчя, яке досі гуде від удару.

— *Бігом.*

Одна з дівчат хитає головою і плаче. Це викликає в нього лють. Від ляпаса її голова наче відлітає набік, вона мало не падає. Водій смикає її за руку, хапає блузку й розриває її. Дівчина кричить, намагається його відштовхнути. Другий удар кидає її на землю. Відтак підходить водій і дає їй добрячого копняка під ребра.

— Ну що, — розвертається він до нас, — хто хоче бути наступною?

Одна з дівчат починає метушливо розстібати гудзики. Ми всі слухаємося, знімаємо сорочки, розстібаємо спідниці й штани. Навіть Аня, маленька сором'язлива Аня, слухняно стягує свій топ.

— Усе, — наказує водій. — Усе знімайте. Чого копаєтеся, сучки? Скоро навчитеся робити це швидко.

Він підходить до дівчини, яка стоїть, закривши груди схрещеними руками. Близну вона не зняла. Чоловік береться за пояс трусів, і дівчина здригається, коли він різко опускає їх.

Чотири американці оточують нас, немов вовки, їхні погляди жадібно блукають нашими тілами. Аню так трусить, що я чую, як цокотять її зуби.

— Проведу цій тест-драйв.

Одна з дівчат схлипує, коли її висмикують з ряду. Чоловік навіть не завдає собі клопоту щось приховати — кладе дівчину обличчям на капот, розстібає свої штани й встромляється в неї. Вона скрикує.

Підходять інші, роблять свій вибір. Раптом Аню відтягують від мене. Я намагаюсь її затримати, але водій викручує мені руку.

— Тебе ніхто не хоче, — каже він.

Пхає мене до фургону й замикає там.

Крізь вікно я все бачу, все чую. Як регочуть чоловіки, як борсаються дівчата, як кричать. На це нестерпно дивитися — утім, відвернутись я не можу.

— Міло! — верещить Аня. — Міло, допоможи!

Я гачу в зачинені двері, відчайдушно намагаючись дістатися до неї. Чоловік повалив її на землю, розсунув їй ноги, утиснув зап'ястки у бруд. Вона міцно заплющила очі від болю. Я теж кричу, б'ю кулаками у вікно, та пробитися не в зможу.

Коли чоловік закінчує, бачу, що він вимазаний її кров'ю. Застібає штани й голосно промовляє:

— Добре. Дуже добре.

Я дивлюся на Аню. Спочатку мені здається, що вона мертва, бо лежить і не ворухиться. Чоловік навіть не дивиться на неї — він дістає з наплічника пляшку води й п'є, довго. Він не бачить, як Аня повертається до життя.

Раптом вона підводиться й починає бігти.

Вона мчить у пустелю, я притискаю долоні до скла. *Швидше, Аню! Біжи. Біжи!*

— Гей! — гукає інший чоловік. — Одна тікає!

Аня біжить. Вона боса, гола, гостре каміння ріже їй ноги. Але попереду — відкрита пустеля, і вона не спотикається.

Не озирайся. Біжи! Біжи...

Від звуку пострілу холоне кров.

Аню кидає вперед, вона падає на землю. Але вона ще не переможена. Їй удається звестися на ноги, вона робить кілька